

Rita contra tots

Fins al maig vinent no sabrem si València serà o no la capital europea de la cultura l'any 2001. La tossuderia del govern espanyol ha fet possible aquesta pròrroga que, tot siga dit, ha anat com aigua caiguda del cel a l'alcaldesa de València. Falta li feia a Rita Barberà no solament la demora de la designació sinó també aquesta defensa numantina que el govern central ha fet de la seua candidatura. A Rita, al cap i a la fi, li han fet cas els grans prohoms de Madrid i això és bo de cara al seu electorat.

Si a més afegim que enguany l'Ajuntament de València té la intenció d'aprovar el major pressupost de la història —quasi cent mil·lions de pessetes— bé podríem dir que l'alcaldesa ha salvat la cara. Amb tants diners podrà folrar de vellut tants casals fallers com li vinga de gust, alimentar les desdentades boques de més d'un aimador de glòries valencianes i fins i tot esmerçar bona cosa de llapis vermells sobre l'ample plànol urbà de la ciutat... ja ho diu el poema: diners fan savi l'home orat...

I és que darrerament la impressió general era que Rita es trobava més sola que un musol, injustament malvolguda pels seus xicots de partit. I dic injustament perquè no en va fou ella, filla de falangista confès, qui va aixecar de la seua postració franquista l'antiga Alianza Popular. L'artífex després de tot del *risorgimento* triomfal de la dreta valenciana en un context electoral on no hi havia partit que poguera plantar cara a l'esquerra. Cap jove conservador enfundat en vestits Cortefiel, de testa engominada, hauria estat capaç d'una proesa tal. A Rita les cohorts zaplanistes li han d'agrair en bona part també la mort política, sobtada i rabiosa, del senyor Pedro Agramunt allà pel setembre del 93 durant el setè congrés del Partit Popular. Agrair-li que es tancara a la seua *ínsula baratària*, entre mantellines brodades d'or i exaltacions regionals, i deixara fer al nou amo, el senyor Eduardo Zaplana.

I ara, com deia, la pobra Rita només es troba que malvolences dels seus xicots i més d'una electrificant mirada d'alt voltatge com les que li sol adreçar el president de la

Generalitat valenciana segurament que en un desesperat intent de carbonitzar-la. Tan sols l'esguard lànguid del conseller Francesc Camps i la comprensió des de la distància de Luis Fernando Cartagena la redimeixen una mica de tanta fraterna hostilitat.

Per si fóra poc, Rita també ha de batallar contra les hosts del "*regionalismo bien entendido*". Disputar a Unió Valenciana carrer a carrer, casal faller a casal faller, el vot de la ciutadania. Una Unió Valenciana, recordem, que no ha estalviat cap crítica a la cursa *barberiana* per

la capitalitat europea i això malgrat la unanimitat de tota la classe política a l'hora de defensar-la.

Per si no tinguera prou maldecaps, a Rita li faltava el de María Consuelo Reyna, una dona que mai no permetrà que ningú no mane més que ella. De fet, des de fa uns llargues setmanes ençà, aquelles pàgines del terror cec que són les del "Cabinista" de *Las Provincias* s'han omplert sobtadament d'agres retrets anònims contra la política municipal.

Amb un panorama tan desolador males llengües diuen que l'alcaldesa ha anat a Madrid no tan sols a defensar la capitalitat europea de la cultura per a València, sinó també a recordar als qui de veritat manen en el Partit Popular qui és Rita Barberà. En fi, que ella, tan enèrgica com qui més malgrat

tot, està cansada ja de tants desdenys i de tantes colzades.

Ja veurem, però, si les seues anades a Madrid li serviran d'alguna cosa, perquè on Rita ha de blindar-se és a València i no al carrer Gènova. Per això potser més li valdria repensar-se el seu equip consistorial criticat per ineficàç i del qual només li fa profit el cap clar del seu regidor d'Hisenda, Alfons Grau. I més, mirar d'ampliar la inconneguda *intelligentsia* que li aconsella incorporant-hi aquells valencians que, fidels a la seua llengua i cultura, s'han estimat la ciutat molt més enllà dels tipismes gastats i carrinclons. De passada, i abans de voler posar València al cap del continent europeu en les coses de la cultura, Rita Barberà podria provar de posar València al cap del seu país, abans no es desperte un dia i es trobe la ciutat surant en un abisme, capital del no-res. ■

FRANCESC VIADEL

"Abans de voler posar València al cap del continent europeu en les coses de la cultura, Rita Barberà podria provar de posar València al cap del seu país."